

LUSINDA
RAJLI

Izgubljena
SESTRA

Prevela
Branislava Radević-Stojiljković

■ Laguna ■

Naslov originala

Lucinda Riley

THE MISSING SISTER

Copyright © Lucinda Riley, 2021

Translation copyright © 2021 za srpsko izdanje, LAGUNA

Hariju

Hrabrost je znati čega da se ne plašiš.

Pripisuje se Platonu

Likovi:

ATLANTIDA

Tata Solt – poočim sedam sestara (počivši)

Marina (Ma) – starateljka sestara

Klaudija – kućedomaćica u Atlantidi

Georg Hofman – advokat Tate Solta

Kristijan – skiper

SESTRE D'APLIJEZ

Maja

Ali (Alkiona)

Zvezda (Asteropa)

KeKe (Keleno)

Tigi (Tajgeta)

Elektra

Meropa (sestra koja nedostaje)

Meri-Kejt
Dolina Gibston, Novi Leland

Jun 2008.

Sećam se gde sam tačno bila i šta sam radila kad sam videla kako mi je otac umro. Stajala sam otprilike na istom mestu gde i sada stojim, naslonjena na ogradu drvene verande što okružuje našu kuću, i zurila u daljinu, u berače grožđa koji su napredovali između redova loze, bremenite rodnom. Upravo sam htela da siđem niz stepenice i da im se priključim kad sam krajičkom oka opazila da je moj otac, krupan kao brdo, nestao iz vidnog polja. Najpre sam pomislila da je kleknuo na zemlju da bi pokupio neki otpali grozd – prezirao je traćenje bilo koje vrste i to je pripisivao prezviterijanskom svetonazoru svojih roditelja Škota – ali onda sam videla kako berači iz obližnjih redova jure ka njemu. Trebalo je trčati dobrih stotinu metara od verande da bih stigla do njega, a kad sam stigla, neko mu je već bio pocepao košulju i pokušavao da ga reanimira pritiskajući mu grudi i dajući mu veštačko disanje usta na usta, dok je neko drugi zvao hitnu pomoć. Ambulantnim kolima je trebalo dvadeset minuta da stignu.

Čak i kad su ga podigli na nosila, mogla sam da vidim da mu je koža već voštana i da više nikad neću čuti njegov moćan, dubok glas koji je bio tako pun dostojanstva i ozbiljnosti, a ipak se za sekundu mogao promeniti u grleni smeh. Dok su mi suze tekle niz obraze, nežno sam ga poljubila u njegov preplanuli obraz,

kazala mu da ga volim i oprostila se. Kad se setim toga, čitavo to užasno iskustvo bilo je nadrealno – prelazak iz čoveka tako punog života u... pa... ni u šta osim u prazno, beživotno telo, koji je nemoguće pojmiti.

Pošto ga je mesecima bolelo u grudima a on se pretvarao da je od lošeg varenja, tatu smo konačno bili ubedili da ode kod lekara. Rečeno mu je da ima visok holesterol i da se mora strogo držati dijetalne ishrane. Mama i ja smo očajavale kad je nastavio da jede sve što želi i da svake večeri pije bocu svoga crnog vina uz večeru. Zato i nije bio veliki šok kad se neizbežno na kraju i dogodilo. Možda je verovao da je neuništiv i tu iluziju potkrepljivao svojim šarmom i dobrodušnošću, ali moja majka je mračno istakla da smo na kraju krajeva svi od krvi i mesa. Barem je do samog kraja živeo onako kako je želeo. Osim toga, imao je sedamdeset tri godine, što ja kao činjenicu jednostavno nisam mogla da pojmmim s obzirom na njegovu fizičku snagu i žar za životom.

Posledica toga je da sam se osećala prevareno. Najzad, imala sam samo dvadeset dve godine, i mada sam oduvek bila svesna da su me roditelji kasno dobili, značaj toga me je pogodio tek kad je tata umro. U onih nekoliko meseci pošto smo ih izgubili, osećala sam bes zbog te nepravde: *zašto* me nisu dobili ranije? Moj stariji brat Džek je imao trideset dve godine i uživao je s tatom čitavih deset godina više od mene.

Mama je po svoj prilici osetila moj gnev, iako joj nikad nisam ništa otvoreno rekla. Mnogo sam je volela – oduvek smo bile bliske i jasno sam videla da ga i ona oplakuje. Dale smo sve od sebe da tešimo jedna drugu i nekako smo zajedno kroz sve prošle.

I Džek je bio divan, provodio je najviše vremena sređujući strašne birokratske procedure posle smrti. Takođe, morao je da sam preuzme upravu nad vinarijom, koju su mama i tata osnovali ni od čega, ali bar ga je tata već bio dobro pripremio da je vodi.

Još otkad je Džek prohodao, tata ga je vodio sa sobom u obilaskе radova godišnjih ciklusa gajenja dragocene vinove loze koja će, negde između februara i aprila, zavisno od vremenskih uslova, doneti plodove posle čije će se berbe na kraju dobiti boce izvršnog

– a u poslednje vreme i nagrađivanog – pino noara, koje leže u skladištu, spremne za transport širom Novog Zelanda i Australije. Vodio je Džeka kroz sve korake tog procesa, pa je, kad je imao dvanaest godina, moj brat verovatno već mogao da rukovodi osobljem, toliko mu je znanja tata preneo.

Džek je u šesnaestoj godini i zvanično objavio da želi da se pridruži tati i da jednoga dana vodi vinariju, što je tatu neizmerno obradovalo. Brat je otišao na poslovne studije, a posle toga počeo da radi u vinariji puno radno vreme.

„Nema ničeg boljeg od zdravog nasleđa“, nazdravio mu je tata pre nekoliko godina i proglasio ga spremnim, pošto je Džek bio na šestomesečnom usavršavanju na jednoj vinogradarskoj plantaži u Adelejd Hilsu u Australiji.

„Možda ćeš nam se i ti jednoga dana priključiti, Meri-Kejt. Neka vinogradari Makdugal budu na ovoj zemlji još stotinu godina i u to ime živeli!“

Dok je Džek učestvovao u tatinom snu, sa mnom je bilo drugačije. Možda zbog toga što je Džek iskreno bio tako očaran pravljenjem divnih vina, a pritom je imao nos koji je s kilometra mogao da nanjuši loše grožđe i još bio i izvanredan biznismen. S druge strane, ja sam izrasla u mladu ženu gledajući kako tata i Džek patroliraju vinogradima i rade u pogonu koji su od milošte zvali „laboratorija“ (a zapravo nije bio ništa više od velike barake s limenim krovom), pa su mi interesovanje privukle druge stvari. Sad sam na vinariju gledala kao na zaseban entitet, odvojen od mene i moje budućnosti. To me nije sprečilo da radim u našoj maloj prodavnici za vreme školskih i studentskih raspusta, niti da pomažem kad god sam bila potrebna, ali vino jednostavno nije bilo moja strast. Iako je delovao razočarano kad sam rekla da želim da studiram muziku, tata je bio plemenit i razumeo me je.

„Blago tebi“, rekao je i zagrlio me. „Muzika je važna, Meri-Kejt. Koji deo tih velikih studija vidiš kao svoju buduću karijeru?“

Stidljivo sam mu rekla da bih volela da jednog dana budem pevačica i da sama komponujem svoje pesme.

„To je vraški velik san, i mogu samo da ti poželim sreću i kažem da smo mama i ja uz tebe, a?“

„Mislim da je to divno, Meri-Kejt, stvarno mislim“, kazala je mama. „Prava je magija izraziti sebe kroz pesmu.“

Pa sam tako i studirala muziku, opredelivši se za Univerzitet u Velingtonu, koji je pružao diplomu svetske klase, i uživala sam u svakom trenutku studija. Imala sam najmoderniji studio u kojem sam mogla da snimam pesme, i bila sam okružena ostalim studentima koji su živeli i disali za muziku kao i ja, i sve je bilo neverovatno. Osnovala sam duo sa Flečom, velikim prijateljem koji svira ritam gitaru i ima glas što se lepo slaže s mojim. Uz to sam svirala klavijature, pa smo tu i tamo uspevali da dobijemo poneku tezgu u Velingtonu, a imali smo i diplomski koncert prošle godine, na kojem me je moja porodica prvi put videla kako pevam i sviram uživo.

„Mnogo se ponosim tobom, Em-Kej“, rekao je tata grleći me. Bio je to jedan od najlepših trenutaka u mom životu.

„I evo me sad, posle godinu dana, bačena na drugu stranu diplome i još uvek okružena vinovom lozom“, promrmljala sam. „Stvarno, Em-Kej, zar zaista misliš da će *Soni* doći ovamo da te preklinje da potpišeš s njima ugovor o snimanju?“

Otkad sam diplomirala, pre godinu dana, polako sam postajala sve depresivnija u vezi sa svojom karijerom, a tatina smrt je bila ogroman udarac za moju kreativnost. Osećala sam se kao da sam u jedan mah izgubila svoje dve životne ljubavi, naročito zato što su bile nerazdvojivo povezane. Strast prema muzici u meni je raspirila tatina ljubav prema kantautorkama. Odrasla sam slušajući Džoni Mičel, Džoan Baez i Alanis Moriset.

Vreme koje sam provela u Velingtonu vratilo mi je u sećanje moje zaštićeno i idilično detinjstvo, život ovde, u veličanstvenom Edenskom rajskom vrtu doline Gibston. Planine koje su se uzdizale oko nas obezbedile su udobnu fizičku barijeru, a iz plodnog zemljišta obilno su rasli sočni plodovi.

Sećam se kako me je Džek, kao tinejdžer, namamio da jedem divlji ogrozd koji je rastao u trnovitom grmlju iza naše kuće, i kako

se smejavao kad sam ispljunula kiseli plod. Tad sam lutala kud hoću, moji roditelji se nisu brinuli; znali su da sam savršeno bezbedna u prekrasnom seoskom predelu koji nas je okruživao i gde sam se igrala u hladnim, bistrim potocima, jurila zečeve po gruboj travi. Dok su moji roditelji naporno radili u vinogradu – sadili lozu i štitili je od lakome divlje prirode, brali i cedili grožđe – ja sam živela u svome svetu.

Jarko jutarnje sunce iznenada je zaklonio oblak i dolina je postala tamnije zelena. To je bilo upozorenje da stiže zima i ja sam se, ne prvi put, zapitala jesam li donela pravu odluku kad sam rešila da je provedem ovde. Pre dva meseca, mama je prvi put pomenula ideju da krene na ono što je nazvala „velika turneja“ po svetu, da vidi prijatelje koje nije videla godinama. Pitala me je da li hoću da pođem s njom. Tad sam se još nadala da će nekoga zainteresovati demo-traka koju sam snimila s Flečom i poslala kompanijama po svetu neposredno pre nego što je tata umro. Međutim, stizali su odgovori da naša muzika nije ono što producent „trenutno traži“ i gomilali se na polici u mojoj sobi.

„Dušo, ne moram da ti govorim da je najteže probiti se u muzičkom biznisu“, kazala je mama.

„Zato mislim da bi trebalo da ostanem ovde“, odgovorila sam. „Fleč i ja radimo na nečem novom. Ne mogu tek tako da napustim brod.“

„Da, naravno da ne možeš. Bar imaš vinariju kao zaleđinu ako sve pođe naopako“, dodala je.

Znala sam da se samo trudi da bude ljubazna i da treba da budem zahvalna za to što mogu da zarađujem radeći u prodavnici i pomažući u knjigovodstvu. Međutim, gledajući sad u moj rajski vrt, duboko sam uzdahnula jer mi nije prijala pomisao da ostanem ovde do kraja života, koliko god bilo bezbedno i lepo. Sve se promenilo otkad sam otišla na studije, i još više od tatine smrti. Imala sam osećaj kao da je njegovim odlaskom prestalo da kuca i srce ovoga mesta. Bilo mi je tim teže što je Džek – pošto je pre tatine smrti pristao da provede leto u jednoj vinariji u Francuskoj, u dolini Rone – zajedno s mamom odlučio da ipak treba da ode.

„Sad je budućnost porodičnog posla u Džekovim rukama i mora da nauči što više“, kazala mi je mama. Tu je Dag da vodi vinariju, a osim toga, ovo je sezona zatišja i pravo vreme da Džek ide.“

Međutim, pošto je mama juče otišla na svoju „veliku turneju“, a odsutan je bio i Džek, nesumnjivo sam bila veoma usamljena i u opasnosti da još dublje potonem u sumorno raspoloženje. „Nedostaješ mi, tata“, promrmljala sam dok sam ulazila da nešto doručkujem iako nisam bila gladna. Utihla kuća mi nije popravila raspoloženje; tokom celog mog detinjstva ovde je vrvelo od ljudi – ako to nisu bili dobavljači ili berači, bili su posetioци vinograda, sa kojima je tata voleo da razgovara. Kao što im je davao uzorke vina, tako ih je i često pozivao da ostanu da jedu s nama. Srdačnost i gostoljubivost su običaji Kivija*, pa sam bila naviknuta na to da potpuno nepoznati ljudi sede s nama za velikim stolom od borovine odakle se pružao pogled na dolinu. Nisam imala pojma kako je mama uspevala da obezbedi obilje ukusne hrane u tako kratkom roku, ali uspevala je, a tata je obezbeđivao srdačnost i humor, pa je za stolom bilo zabavno i mnogo smeha.

Nedostajao mi je i Džek i mirna, pozitivna energija kojom je uvek zračio. Voleo je da me zadirkuje, ali isto tako sam znala da je uvek uz mene i da me štiti.

Izvadila sam iz frižidera tetrapak sa sokom od narandže i sipala preostali napitak u čašu, a onda sam se potrudila da odsečem komad hleba od juče. Napravila sam od njega tost da bi bio jestiv, a onda brzo počela da pišem spisak za kupovinu namirnica, da napunim frižider. Najbliži supermarket je u Eroutaunu i ubrzo ću morati da se tamo odvezem. Iako je mama ostavila mnogo spremljenih jela u zamrzivaču, nisu mi se odmrzavale velike plastične posude hrane samo za mene.

Zadrhtala sam kad sam prenela spisak u dnevnu sobu i sela na staru sofу ispred ogromnog kamina, sazidanog od sivog vulkanskog kamena kojim ova oblast obiluje. Upravo taj dimnjak i kamin ubedili su pre trideset godina moje roditelje da kupe tada

* Popularni naziv za Novozelandske. (Prim. prev.)

jednosobnu kolibu usred zabiti. Nije bilo ni tekuće vode ni ostalih pogodnosti, i mama i tata su voleli da se prisećaju kako su se, toga prvog leta, i oni i dvogodišnji Džek kupali u potoku koji je tekao kroz kameno korito iza kolibe, a kao klozet koristili bukvalno rupu u zemlji. „Bilo je to najsrećnije leto u mom životu“, govorila je mama, „a te zime je bilo još bolje zbog vatre u ognjištu.“

Mama je bila opsednuta pravom vatrom i čim bi u dolini nastupili prvi mrazevi, slala je tatu, Džeka i mene da iz skladišta donesemo drva, dobro osušena tokom meseci otkad su nacepana. Ređali smo ih u niše sa obe strane kamina, a onda bi mama nalogala cepanice u ognjište i kresnula šibicom u ritualu koji smo u porodici zvali „prvo svetlo“. Od tog trenutka pa nadalje vatra je veselo plamsala svakoga dana za vreme zimskih meseci, sve dok, u septembru ili novembru, našim prolećnim mesecima, ne bi procvetali zumbul i visibabe (čije je lukovice mama naručila poštom iz Evrope).

Možda bi trebalo da sad zapalim vatru, pomislila sam sećajući se toplog, prijatnog sjaja koji me je u detinjstvu za ledenih dana dočekivao kad dođem iz škole. Ako je tata bio metaforično srce vinarije, mama i njena vatra bile su srce našeg doma.

Zaustavila sam se, smatrajući da sam suviše mlada da bih se vraćala uspomenama iz detinjstva radi utehe. Samo mi je bilo potrebno malo društva, ništa drugo. Problem je bio u tome što su svi moji prijatelji sa studija ili u inostranstvu, uživali u poslednjim trenucima slobode pre nego što se skrase i nađu posao, ili već rade.

Iako smo imali fiksni telefon, signal interneta u dolini je bio nestabilan. Slati imejlove bila je prava noćna mora, pa je tata često pribegavao polusatnoj vožnji do Kvinstauna i koristio kompjuter svog prijatelja koji ima turističku agenciju. Našu dolinu je zvao „Brigadun“, po jednom starom filmu o selu koje se budi na jedan dan svakih sto godina, kako ga spoljni svet ne bi nikad promenio. Pa, možda dolina i jeste Brigadun – svakako je ostala više-manje nepromenjena – ali nije mesto za kantautorku početnicu. Moji snovi su bili puni Menhetna, Londona ili Sidneja, visokih zgrada

nalik kulama, u kojima muzički producenti čekaju Fleča i mene da od nas naprave zvezde...

Utom je fiksni telefon zazvonio i prekinuo me u mislima, pa sam ustala da se javim pre nego što prestane da zvoni. „Dobili ste *Vinariju*“, kazala sam kao papagaj, kao što sam radila još otkad sam bila dete.

„Ćao, Em-Kej, ja sam, Fleč“, rekao je, oslovljavajući me kao svi osim moje mame.

„O, ćao“, kazala sam i srce mi je ubrzano zalupalo. „Šta ima novo?“

„Ništa, osim što sam mislio da prihvatim tvoju ponudu i dođem malo kod tvojih. Imam nekoliko dana slobodno iz kafea, a potrebno mi je da pobežem iz grada, znaš.“

A meni je potrebno da budem u gradu...

„Hej, pa to je sjajno! Dođi kad god hoćeš. Ovde sam.“

„A šta misliš – sutra? Dovešću se, što znači da će to potrajati skoro celo prepodne, ako Sisi uspe, naravno.“

Sisi je bila kombi kojim smo se Fleč i ja vozili na naše svirke. Bio je star dvadeset godina i zarđao gde god je mogao da zarđa, i izbacivao je dim kao da podriguje kroz propali auspuh koji je Fleč privremeno vezao žicom. Samo sam se nadala da će Sisi uspeti da prevali trosatni put iz Danidina, gde je Fleč živeo sa svojimima.

„Dakle, vidimo se oko ručka?“, kazala sam.

„Aha, jedva čekam. Znaš koliko mi se sviđa tamo dole. Možda možemo i da provedemo nekoliko sati uz klavir, da nam sine nešto novo?“

„Možda“, odgovorila sam znajući da trenutno baš i nisam puna kreativnosti. „Ćao, Fleč, vidimo se sutra.“

Završila sam razgovor i vratila se na sofu, vedrija zato što će Fleč doći – on me uvek razveseli svojom duhovitošću i pozitivnim stavom.

Čula sam spolja uzvik a onda i zvižduk, zvuk kojim nam je Dag, naš upravnik vinograda, davao do znanja da je tu. Ustala sam, izašla na terasu i ugledala Daga i grupu mišićavih pacifičkih ostrvljana kako koračaju između redova gole loze.

„Hej!“, viknula sam dole.

„Ćao, Em-Kej! Samo vodim društvo da im pokažem gde da počnu da čupaju“, odgovorio je Dag.

„U redu. Zdravo, momci“, viknula sam dole njegovoj ekipi, a oni su mahnuli.

Njihovo prisustvo je razbilo tišinu i, dok se sunce promaljalo iza oblaka, uz pomisao da sutra dolazi Fleč, podiglo mi raspoloženje.

2

Atlantida
Ženevsko ostrvo, Švajcarska
Jun 2008.

„Nešto si mi bleđa, Majo. Jesi li dobro?“, rekla je Ma ušavši u kuhinju.

„Dobro sam, samo nisam sinoć dobro spavala, razmišljala sam o Georgovoj bombi.“

„Da, zaista je tako. Jesi li za kafu?“, upitala ju je Ma.

„Uh, ne hvala. Možda samo čaj od kamilice ako ima.“

„Ima, naravno“, ubacila se Klaudija. Proseda kosa joj je bila začesljana unazad i čvrsto vezana u uobičajenu punđu, a njeno inače strogo lice osmehnulo se Maji dok je stavljala na kuhinjski sto, pred nju, sveže ispečene kifle i pecivo. „Ja ga pijem svake noći pred spavanje.“

„Sigurno se ne osećaš dobro, Majo. Ne sećam se da sam ikada videla da odbijaš jutarnju kafu“, primetila je Ma sipajući kafu sebi.

„Navike postoje da bismo ih kršili“, kazala je Maja umorno. „A ne zaboravi da me muči i džetleg.“

„Naravno, *chérie*. Zašto ne bi malo doručkovala, a onda se vratila da probaš da još malo odspavaš?“

„Ne, Georg je rekao da će kasnije doći da porazgovaramo o tome šta nam je činiti u vezi sa... izgubljenom sestrom. Šta misliš, koliko su pouzdani njegovi izvori?“

„Nemam pojma“, uzdahnula je Ma.

„*Veoma pouzdani*“, uključila se Klaudija. „Ne bi došao u ponoć da nije siguran u svoje podatke.“

„Dobro jutro svima“, rekla je Ali kad im se pridružila u kuhinji. Ber je bio ušuškani u nosiljci na njenim grudima, glava mu se ljuljala u stranu dok je dremao. Sićušnom pesnicom stezao je pramen Aline riđežlatne kovrdžave kose.

„Hoćeš da ga ja preuzmem i da ga stavim u krevetac?“, upitala je Ma.

„Ne, jer se onda probudi i urla čim shvati da je sam. O, Majo, bleđa si“, kazala je Ali.

„Upravo sam i ja to rekla“, promrmljala je Ma.

„Dobro sam, stvarno“, ponovila je Maja. „Uzgred, je li Kristijan tu negde?“, upitala je Klaudiju.

„Jeste, mada samo što nije krenuo čamcem preko jezera, u Ženevu, da mi donese namirnice.“

„Možeš li onda da ga pozoveš i kažeš da ću uskočiti u čamac s njim? Moram nešto da obavim u gradu, a ako ubrzo krenemo, vratiću se na vreme da vidim Georga u podne.“

„Naravno.“ Klaudija je podigla slušalicu da pozove Kristijana.

Ma je stavila šolju kafe pred Ali. „Imam posla, pa vas ostavljam da uživate u doručku.“

„Kristijan će biti spreman u čamcu za petnaest minuta“, rekla je Klaudija spuštajući slušalicu. „Sad moram da idem da pomognem Marini.“ Klimnula im je glavom i izašla iz kuhinje.

„Sigurno si dobro?“, upitala je Ali sestru kad su ostale same. „Bleđa si kao papir.“

„Molim te ne uzbuđuj se, Ali. Možda sam uhvatila neki stomaćni virus u avionu.“ Maja je otpila gutljaj čaja. „Bože, što je ovde neobično, zar ne? Mislim, sve je i dalje isto kao i kad je tata bio živ. Samo što nije živ i u svemu je praznina koju je ostavio.“

„Ja sam ovde već neko vreme pa sam se navikla, ali da, tako je.“

„Pričamo o tome kako ja izgledam, Ali, a ti si dosta omršavila.“

„O, to je samo gubljenje kilograma posle porođaja...“

„Ne, nije, bar se meni ne čini da je tako. Ne zaboravi da sam te ja poslednji put videla pre godinu dana, kad si odlazila odavde da se sastaneš s Teom za trku Fastnet. Tad nisi ni bila trudna.“

„Zapravo jesam, samo što to nisam znala“, istakla je Ali.

„Hoćeš da kažeš da nisi imala nikakvih simptoma? Ni jutarnje mučnine niti išta slično?“

„U početku nisam. Krenulo je oko osme nedelje ako se dobro sećam. Onda sam se stvarno grozno osećala.“

„Kako god, zaista si premršava. Možda ne vodiš dovoljno računa o sebi.“

„Kad sam sama, ne kuva mi se pravi, kompletan obrok. A osim toga, čak i kad sednem da jedem, obično skačem od stola da se postaram za ovog malog.“ Ali je s ljubavlju pomilovala Berov obraz.

„Mora da je vrlo teško podizati dete sama.“

„Jeste. Mislim, imam brata, Toma, ali on je zamenik dirigenta u Bergenskoj filharmoniji i retko ga viđam, osim nedeljom. A ponekad čak ni tada ako je sa orkestrom na turneji u inostranstvu. Ne muči me ni to što malo spavam, ni što neprestano hranim bebu i menjam joj pelene; muči me što nemam nikog s kim bih razgovarala, naročito ako Beru nije dobro pa sam zabrinuta. I zato mi je ovde s Ma divno; ona je pravi izvor znanja o bebama.“

„Vrhunska baka“, osmehnula se Maja. „Tata bi bio mnogo srećan zbog Bera. Stvarno je presladak. Sad moram da idem gore, da se spremim.“

Kad je Maja ustala, Ali ju je uhvatila za ruku. „Drago mi je što te vidim. Mnogo si mi nedostajala.“

„I ti si meni.“ Maja je poljubila Ali u kosu. „Vidimo se kasnije.“

„Ali! Majo! Došao je Georg“, viknula je Ma u podne, iz podnožja glavnih stepenica.

S najvišeg sprata je doprlo prigušeno: „Evo nas!“

„Sećaš se kad ti je Tata Solt kupio onaj stari mesingani megafon za Božić?“

Georg se osmehnuo dok je išao za Ma u kuhinju, a onda i napolje, na sunčanu terasu. Izgledao je mnogo pribranije nego prethodne noći – čeličnosiva kosa mu je bila uredno začešljana, odelo s tankim prugama besprekorno, sa elegantnom maramicom u džepu na grudima.

„Sećam se“, odgovorila je Ma pokazujući mu rukom da sedne pod suncobran. „Naravno, to ništa nije pomoglo jer su devojke slušale muziku na najjače, ili su svirale instrumente, ili se svađale. U potkrovlju je bilo kao u Kuli vavilonskoj. I obožavala sam svaki trenutak tog vremena. Dakle, imam Klaudijin napitak od zove i ohlađenu bocu tvog omiljenog provansalskog rozea. Šta želiš?“

„Pošto je ovako lep dan, a još nisam popio prvu čašu letnjeg rozea, odabraću njega. Hvala, Marina. Hoćeš li mi učiniti čast da mi se pridružiš?“

„O ne, ne bi trebalo. Imam danas posla i...“

„Ma hajde, ti si Francuskinja! Jedna čaša rozea sigurno neće na tebe nepovoljno uticati. Zapravo, insistiram“, rekao je Georg dok su Maja i Ali izlazile na terasu da im se pridruže. „Zdravo, devojke.“ Georg je ustao. „Mogu li da vam ponudim čašu rozea?“

„Ja ću uzeti malo, hvala, George“, kazala je Ali spuštajući se na stolicu. „Možda će Ber noćas bolje spavati“, nasmejala se.

„Za mene ne, hvala“, odgovorila je Maja. „Znate, gotovo sam zaboravila koliko je lepo u Atlantidi. U Brazilu je sve tako... *naglašeno*: bučni ljudi, jarke boje u prirodi i jaka vrućina. U poređenju s tim, ovde je sve blago i nežno.“

„Svakako je veoma mirno“, odvrtila je Ma. „Imamo sreće što živimo u ovakvoj prirodnoj lepoti.“

„Kako mi nedostaju zima i sneg“, promrmljala je Maja.

„Trebalo da dođeš u Norvešku zimi; to bi te izležilo“, osmehnula se Ali. „Ili još gore, videla bi kako je kad stalno pada kiša. U Bergenu ima mnogo više kiše nego snega. Nego, George, jesi li smislio još nešto o onome što si nam sinoć ispričao?“

„Nisam, osim da porazgovaramo šta ćemo dalje. Neko od nas mora da ode na adresu koju imam, da proveri da li je ta žena izgubljena sestra.“

„Ako to učinimo, kako ćemo znati da li jeste ili nije?“, upitala je Maja. „Imamo li nešto po čemu bismo je identifikovali?“

„Dat mi je crtež... izvesnog komada nakita, prstena koji je po svemu sudeći dat njoj. Veoma neobično. Ako ga ima, znaćemo bez sumnje da je to ona. Poneo sam crtež sa sobom.“ Georg je zavukao ruku u svoju tanku kožnu aktovku i izvukao list papira. Stavio ga je na sto da svi vide.

Ali ga je pomno pogledala, a Maja preko njenog ramena.

„Nacrtna je po sećanju“, objasnio je Georg. „Dragulji su smaragd. Dragi kamen u sredini je dijamant.“

„Divan je“, kazala je Ali. „Gledaj, Majo, napravljen je u obliku zvezde sa...“ – zastala je da izbroji – „sedam krakova.“

„George, znaš li ko ga je napravio?“, umešala se Maja zvonkim glasom. „Veoma je neobičnog dizajna.“

„Bojim se da ne znam“, odgovorio je Georg.

„Je li tata ovo nacrtao?“, upitala je Maja.

„Da, jeste.“

„Sedam krakova zvezde za sedam sestara...“, promrmljala je Ali.

„George, sinoć si rekao da se ona zove Meri“, kazala je Maja.

„Da.“

„Da li ju je Tata Solt našao, hteo da je usvoji, a onda se nešto desilo pa ju je izgubio?“

„Mogu samo da kažem da je, neposredno pre nego što je... preminuo, dobio neke nove informacije, pa me je zamolio da ih proverim. Pošto sam otkrio gde je rođena, meni i drugima bilo je potrebno gotovo godinu dana da joj uđem u trag i otkrijem gde je sada. Godinama smo imali lažne tragove koji nisu vodili nikud. Međutim, ovoga puta je vaš otac bio nepokolebljiv da je izvor pouzdan.“

„Ko je bio izvor?“, upitala je Maja.

„Nije rekao“, odgovorio je Georg.

„Ako je to izgubljena sestra, velika je šteta što je, nakon toliko godina potrage za njom, pronađena samo godinu dana posle tatine smrti“, uzdahnula je Maja.

„Zar ne bi bilo divno da je to zaista ona“, kazala je Ali, „pa bismo mogli da je dovedemo na Atlantidu na vreme da se ukrca na *Titan* i pođe s nama da bacimo venac?“

„Bilo bi“, osmehnula se Maja. „Mada se tu javlja jedan veliki problem. Prema tvojim informacijama, George, 'Meri' ne živi u komšiluku. A mi krećemo u Grčku na krstarenje za manje od tri nedelje.“

„Da, a ja sam, nažalost, trenutno veoma zauzet“, rekao je Georg. „Inače bih lično otišao da nađem Meri.“

Kao da dodatno ističe njegove reči, Georgu je zazvonio telefon. Georg se izvinio i udaljio od stola.

„Smem li nešto da predložim?“, progovorila je Ma i prekinula tišinu.

„Naravno, Ma, hajde“, rekla je Maja.

„S obzirom na to da nam je Georg sinoć rekao da Meri trenutno živi na Novom Zelandu, jutros sam se raspitala koliko se dugo putuje iz Sidneja do Ouklanda. Zato što je...“

„KeKe u Australiji“, završila je Maja njenu rečenicu. „I ja sam sinoć pomislila to isto.“

„Let od Sidneja do Ouklanda traje tri sata“, nastavila je Ma. „Ako KeKe i njena prijateljica Krisi krenu dan ranije nego što planiraju, možda bi mogle da oputuju na Novi Zeland, da vide da li je ta Meri ona za koju Georg misli da jeste.“

„To je sjajna ideja, Ma“, rekla je Ali. „Pitam se hoće li KeKe to učiniti. Znam da se plaši letenja.“

„Ako joj objasnimo, sigurna sam da hoće“, odgovorila je Ma. „Bilo bi zaista posebno kad bismo objedinili porodicu i primili izgubljenu sestru za pomen vašem ocu.“

„Pitanje je da li ta Meri uopšte zna za Tatu Solta i našu porodicu?“, rekla je Ali. „Mi se u poslednje vreme ne okupljamo često“, razmišljala je glasno. „Čini mi se da je to savršen trenutak – ako je to *zaista* ona, kao što veruje Georg. I ako je voljna da nas upozna,

naravno. Onda, mislim da najpre treba da stupim u vezu s KeKe, najbolje što pre jer je u Australiji već veče.“

„Šta da radimo sa ostalim sestrama?“, upitala je Maja. „Mislim, da li da im kažemo?“

„Dobro pitanje“, rekla je Ali. „Mogle bismo da pošaljemo imejl Zvezdi, Tigi i Elektri, da ih obavestimo šta se dešava. Majo, hoćeš li ti da zoveš KeKe ili da to uradim ja?“

„Zašto je ne bi ti pozvala, Ali? Mislim da ću, ako nemate ništa protiv, otići da prilegnem pre ručka. Mislim da mi je još malo muka.“

„Mila moja“, kazala je Ma i ustala. „Stvarno si pozelenela.“

„Idem s tobom unutra, pa ću zvati KeKe“, rekla je Ali. „Nadajmo se samo da nije na nekom od onih svojih slikarskih izleta u unutrašnjosti, sa svojim dedom. Izgleda da u njegovoj brvnari nema signala.“

Na terasu je iz kuhinje izašla Klaudija. „Počecu da spremam ručak.“ Okrenula se ka Georgu, koji je prilazio stolu. „Da li biste ostali na ručku?“

„Ne, hvala. Imam nekog hitnog posla, moram odmah da idem. Šta ste odlučile?“, upitao je Ma.

Dok su Ali i Maja odlazile s terase, Ali je videla da su Georgu izbile graške znoja po čelu i da je rasejan.

„Zvaćemo KeKe da vidimo hoće li ona otići. George, jesi li ubeđen da je to ona?“, upitala je Ma.

„Da, uverili su me oni koji znaju da jeste“, odgovorio je on. „Zaista bih voleo da još malo ćaskamo, ali sad moram da vas ostavim.“

„Sigurna sam da devojke mogu ovo da reše, George. Sad su odrasle žene, i veoma sposobne.“ Spustila je ruku na njegovu nadlakticu, da ga uveri. „Pokušaj da se opustiš. Izgledaš veoma napet.“

„Pokušaću, Marina, pokušaću“, saglasio se on i uzdahnuo.

Ali je u imeniku našla broj australijskog mobilnog telefona svoje sestre KeKe, pa podigla slušalicu telefona u predvorju da je pozove.

„Hajde, hajde...“, prošaptala je zadihano dok je telefon zvonio pet-šest puta. Znala je da nema svrhe ostavljati poruke KeKe jer ih retko preslušava.

„Dođavola“, promrmljala je kad se uključila automatska sekretarica. Spustila je slušalicu i krenula na sprat da nahrani Bera, kad je telefon zazvonio.

„Alo?“

„Zdravo, je li to Ma?“

„KeKe! Ja sam, Ali. Mnogo ti hvala što si pozvala.“

„Nema na čemu, videla sam da je broj Atlantide. Je li sve u redu?“

„Da, ovdje je sve u redu. Maja je juče doputovala avionom i mnogo smo joj se obradovali. Kad tačno ti krećeš u London, KeKe?“

„Prekosutra polazimo iz Alisa u Sidnej. Mislim da sam ti rekla da ćemo prvo u London na nekoliko dana, da sredim sve oko prodaje stana i da vidim Zvezdu. Prestravljena sam zbog leta, kao i obično.“

„Znam, ali... slušaj, KeKe, Georg nam je doneo neke vesti. Ne brini, nije ništa loše, ali jesu krupne vesti – ili bi bar mogle biti.“

„Šta je u pitanju?“

„Ima neke informacije o... o našoj izgubljenoj sestri. Misli da možda živi na Novom Zelandu.“

„Misliš na čuvenu sedmu sestru? Opa!“ – KeKe je ostala bez daha. „To su stvarno vesti. Kako ju je Georg našao?“

„Ne znam tačno. Znaš kako je on uzdržan. I tako...“

„Hoćeš da me pitaš da li mogu da skoknem preko do Novog Zelanda da je upoznam, je l' da?“, rekla je KeKe.

„Pun pogodak, Šerloče.“ Ali se osmehnula u slušalicu. „Znam da ćeš time malo produžiti put, ali ti si najbliže njoj. Bilo bi divno kad bi i ona bila s nama na polaganju venca tati.“

„Bilo bi, aha, ali ne znamo ništa o toj osobi. Da li ona zna išta o nama?“

„Nismo sigurne. Georg kaže da ima samo ime i adresu. Oh! I sliku prstena koji dokazuje da je to ona.“

„I koja je adresa? Mislim, Novi Zeland je velika zemlja.“

„Nemam je kod sebe, ali mogu pozvati Georga da ti je izdiktira. George?“ Ali ga je pozvala pokretom ruke kad je pošao iz kuhinje ka izlazu. „KeKe je na telefonu. Želi da zna Merino mesto stanovanja.“

„Meri? Tako se zove“, rekla je KeKe.

„Izgleda. Daću ti Georga.“ Ali je slušala kako Georg diktira adresu.

„Hvala ti, KeKe“, rekao je. „Sve troškove će pokriti trust. Žizel, moja sekretarica, rezervisaće karte za let. Sad ću ti ponovo dati sestru jer moram da idem.“ Pružajući slušalicu Ali, Georg je rekao: „Imaš broj moje kancelarije, zovi Žizel ako ti išta zatreba. Za sad, *adieu*.“

„Važi. Čao, KeKe“, rekla je Ali i mahnula Georgu dok je izlazio iz kuće. „Znaš li gde je to u Novom Zelandu?“

„Sačekaj malo. Pitaću Krisi.“

Čuo se prigušen razgovor, a onda se KeKe ponovo javila.

„Krisi kaže da je to skroz dole, na Južnom ostrvu. Misli da možemo da letimo iz Sidneja u Kvinstaun, mnogo je lakše nego da idemo u Oukland. Pogledaćemo.“

„Sjajno. Znači, hoćeš?“, upitala je Ali.

„Znaš ti mene, volim putovanje i avanture, pa čak i ako obuhvataju avione. Nikad nisam bila na Novom Zelandu pa će biti zabavno malo zaviriti.“

„Fenomenalno! Hvala, KeKe. Ako ti je tako lakše, pošalji mi imejlom detalje, pa ću zvati Georgovu sekretaricu da rezerviše karte. I poslaću ti faksom sliku onog prstena.“

„Važi. Da li Zvezda zna za ovo?“

„Ne, a ne znaju ni Elektra ni Tigi. Svima ću im poslati imejl.“

„Još malo pa će me Zvezda zvati da razgovaramo o susretu u Londonu, pa mogu ja da je obavestim. Ovo je zaista uzbudljivo, zar ne?“

„Biće ako je to stvarno ona. Doviđenja sad, KeKe. Javi se.“

„Čao, Ali, čujemo se uskoro!“

3

KeKe Dolina Gibston

„Držiš mapu naopako, Ke!“, rekla je Kriši okrznuvši pogledom suvozačko sedište.

„Ne držim... Oh, možda ipak držim.“ KeKe se namrštila. „Slova mi izgledaju isto i ovako i onako, a i put se vrpolji... Isuse, kad smo poslednji put videle saobraćajni znak?“

„Ima već poprilično. Au, predeo je spektakularan, zar ne?“ Kriši je zaustavila iznajmljena kola na ivici puta i bez daha gledala veličanstvene planine pod teškim, oblačnim nebom. Pružila je ruku da uključi grejanje kad su po vetrobranu počele da padaju kišne kapi.

„Aha, potpuno sam izgubljena.“ KeKe je pružila mapu Kriši pa pogledala napred i nazad, iza kola, u prazan put. „Kao da je prošla već čitava večnost otkad smo izašle iz Kvinstauna. Trebalo je da se snabdemo namirnicama dok smo bile tamo, ali mislila sam da ćemo imati gde usput.“

„Dobro, prema uputstvima koje smo odštampale, uskoro bi trebalo da vidimo znak za *Vinariju*. Pretpostavljam da samo treba da nastavimo pa ćemo valjda naći nekog da nas uputi.“ Kriši je

sklonila crni kovrdžavi pramen s lica i umorno se nasmešila KeKe. Na putu su se zaustavljale u Melburnu i Krajstčerču i obe su bile gladne i umorne.

„Jedva da smo srele neka kola kilometrima“, uzdahnula je KeKe.

„Ma hajde, Ke. Gde ti je ljubav prema avanturi?“

„Nem' pojma. Možda sam omekšala od starosti i radije bih bila kod kuće nego da sedim, potpuno izgubljena, u kolima po kiši. U stvari, hladno mi je!“

„Ovde dolazi zima. Neće proći još mnogo i na ovim planinama će biti snega. Suviše si se navikla na klimu u Alisu, u tome je problem“, kazala je Krisi ubacujući menjač u brzinu, pa su ponovo krenule. Brisači na vetrobranu radili su punom brzinom, planine su sad bile razliveni obrisi na pljusku.

„Aha, ja sam ipak sunčana devojka, i oduvek sam bila. Mogu li da pozajmim tvoju duksericu, Krisi?“

„Naravno. A lepo sam ti rekla da je ovde mnogo hladnije. Dobro je što sam spakovala jednu i za tebe, zar ne?“

KeKe se okrenula i posegnula za rancem na zadnjem sedištu i otvorila ga. „Hvala, Krisi, ne znam šta bih bez tebe.“

„Iskreno, ne znam ni ja.“

KeKe je uhvatila Krisi za ruku i stisnula je. „Izvini što sam tako beskorisna.“

„Nisi beskorisna, Ke, samo nisi mnogo... praktična. A ja opet nisam tako kreativna kao ti, pa smo onda dobar tim, zar ne?“

„Jesmo.“

Dok je Krisi vozila, KeKe je osećala da joj prija njeno prisustvo. Poslednjih nekoliko meseci bili su najsrećniji u njenom životu. Dok je provodila vreme s Krisi i odlazila na slikarske izlete s dedom, i život i srce bili su joj ispunjeni kao nikada ranije. Nakon traume gubitka bliske veze sa Zvezdom mislila je da nikad ponovo neće biti srećna, ali Krisi i Frensis su ispunili onaj deo nje koji je oduvek bio prazan; našla je porodicu u koju se uklapa, ma koliko ona bila nekonvencionalna.

„Gledaj! Eno znaka.“ Pokazala je kroz kišu. „Stani da vidimo šta piše.“

„Vidim odavde, piše 'levo za *Vinariju*' – juhuuu! Uspele smo!“ , uzviknula je Krisi. „Uzgređ“, kazala je okrećući volan i skrećući na uzani, džombasti poljski put, „jesi li već kazala sestrama da ću doći s tobom u Atlantidu?“

„Jesam, naravno, onima s kojima sam se čula.“

„Šta misliš, hoće li biti šokirane zbog... nas?“

„Tata nas je vaspitao da svakoga prihvatimo, bez obzira na boju kože i orijentaciju. Možda će naša kućepaziteljka Klaudija podići obrvu, ali samo zato što pripada starijoj generaciji i veoma je tradicionalna.“

„A ti, Ke? Da li je *tebi* nelagodno zbog nas pred tvojom porodicom?“

„Znaš da nije. Zašto si iznenada tako nesigurna?“

„Samo zato što... Iako si mi ispričala sve o svojim sestrama i Atlantidi, nekako mi nisu... *stvarne*. A samo za nešto više od nedelju dana bićemo *zaista* tamo. Pa se plašim. Naročito susreta sa Zvezdom. Mislim, vas dve ste bile tim pre nego što sam ja došla.“

„Misliš pre nego što je došao njen dečko Maus? Ne zaboravi da je Zvezda želela da se udalji od mene.“

„Znam, ali ipak te zove svake nedelje, a znam i da stalno razmenjujete SMS poruke, i...“

„Krisi! Zvezda je moja sestra. A ti si... Pa... Ti si...“

„Da?“

„Ti si 'moja druga polovina'. To je drugačije, potpuno drugačije, i nadam se da ima mesta za vas obe.“

„Naravno da ima, ali to je velika stvar, znaš, javno istupiti s tim.“

„Grrr, mrzim taj izraz.“ KeKe je zadrhtala. „Ja sam jednostavno ono što sam, ista kakva sam oduvek i bila. Gledaj! Eno još jednog znaka za *Vinariju*. Tamo skreni desno.“

Skrenule su na drugi uzani zemljani put. KeKe je u daljini razabirala beskrajne redove nečega što je ličilo na ogoljene skelete loze.

„Ovo mesto mi ne izgleda naročito uspešno. U ovo doba godine na jugu Francuske loza je puna lišća i grožđa.“

„Ke, zaboravljaš da su u ovom delu sveta godišnja doba napačke, kao u Ozu. Rekla bih da se grožđe bere u leto, što znači negde između februara i aprila, pa je loza zato sada gola. Aha, evo još jednog znaka. 'Radnja', 'Isporuka' i 'Recepcija'. Hoćemo li na recepciju?“

„Kako ti kažeš, šefice“, odgovorila je KeKe zapažajući da je kiša prestala i da iza oblaka proviruje sunce. „Ovde je vreme baš kao u Engleskoj“, promrmljala je. „Jednog trenutka kiša, sledećeg sunce.“

„Možda zbog toga ovde živi tako mnogo Engleza, mada je tvoj deda juče rekao da su najbrojniji doseljenici ovde Škoti, a odmah za njima Irci.“

„Doselili su se na drugi kraj sveta da okušaju sreću. Nešto slično sam i ja uradila. Gledaj, eno još jednog znaka za recepciju. Au, kakva divna stara kamena kuća. Izgleda udobno, ovako ušuškana u dolini koju sa svih strana zaklanjaju planine. Pomalo liči na naš dom u Ženevi, samo što nema jezera“, primetila je KeKe dok je Krisi zaustavljala kola.

Spratna seoska kuća ugnezdila se na padini brda odmah iznad vinograda koji su se terasasto protezali naniže, u dolinu. Zidovi su joj bili od čvrstog sivog kamena, sa zasadima veselih crvenih begonija što su visile sa ograde. KeKe je procenila da je glavna kuća tokom godina dograđivana, pošto su kameni zidovi bili različitih nijansi sive, ostarili pod uticajem vremenskih uslova.

„Recepcija je tamo“, kazala je Krisi prekidajući je u mislima i pokazala ka vratima levo od kuće. „Možda će biti nekog ko nam može pomoći da nađemo Meri. Je l' kod tebe ona slika prstena koju ti je Ali poslala faksom?“

„Gurnula sam je u ranac pre no što smo krenule.“ KeKe je izašla iz kola i uzela ranac sa zadnjeg sedišta. Otvorila je prednji džep i izvukla nekoliko listova papira.

„Stvarno, Ke, skroz su izgužvani“, kazala je Krisi zaprepašćeno.

„Pa nije važno. I dalje se vidi kako izgleda prsten, zar ne?“

„Da, ali ne deluje mnogo profesionalno. Mislim, pokucaš na vrata potpuno nepoznatoj osobi da joj kažeš kako je ona ili neko

iz njene porodice tvoja izgubljena sestra... Misliće da si luda. Ja bih mislila“, naglasila je Krisi.

„Pa ne preostaje nam ništa drugo nego da pitamo. Au, odjednom sam nervozna. U pravu si, mogu da pomisle da sam luda.“

„Bar imaš fotografiju svojih sestara i oca. Na njoj svi izgledate normalno.“

„Da, ali baš ne izgledamo kao sestre, zar ne?“ , rekla je KeKe dok je Krisi zatvarala i zaključavala vrata kola. „Dobro, hajdemo dok se ne prestravim i ne pobegnem.“

Recepcija – mala izložbena prostorija sa zidovima obloženim borovinom – bila je pusta. KeKe je pozvonila, kao što je pisalo na obaveštenju na pultu.

„Gledaj sva ova vina“, kazala je Krisi korčajući po prostoriji. „Neka od njih su osvojila nagrade. Ovo je, izgleda, ozbiljno mesto. Možda bi trebalo da probamo neko.“

„Tek je vreme ručka, zaspaeš ako danju piješ. Osim toga voziš...“

„Dobar dan, izvolite?“ Na bočnim vratima se pojavila visoka žena plave kose i svetloplavih očiju. KeKe je pomislila kako je prirodno lepa.

„Dobar dan, mogu li da razgovaram sa... ovaj... Meri Makdugal?“ , kazala je KeKe.

„To sam ja!“ , odgovorila je žena. „Ja sam Meri Makdugal. Kako mogu da vam pomognem?“

„Oh. Ovaj...“

„Ja sam Krisi, a ovo je KeKe“, umešala se u razgovor Krisi pošto se KeKe zavezao jezik, „i stvar je u tome da njen otac – koji je, uzgred budi rečeno, umro – ima advokata što godinama traga za nekim koga KeKe i njena porodica zovu 'izgubljenom sestrom'. Taj advokat je nedavno dobio informaciju da je izgubljena sestra možda žena po imenu Meri Makdugal i da živi na ovoj adresi. Izvinite, znam da zvuči malo uvrnuto, ali...“

„Reč je o tome, Meri“, nastavila je KeKe, koja se u međuvremenu pribrala, „da je Tata Solt – naš otac – usvojio nas šest devojaka još kad smo bile bebe, i često nam je govorio o 'izgubljenoj sestri'

– onoj koju nije našao. Sve smo dobile imena po zvezdama sazvežđa Plejade, i oduvek nam je nedostajala najmlađa, Meropa. Ona je u stvari sedma sestra, baš kao i u svim legendama o Sedam sestara.“

Dok je žena tupo zurila u nju, KeKe je žurno nastavila:

„U stvari, možda vi i ne znate za njih. Mi smo podignute uz mitove, dok većina ljudi, osim ako ih ne zanimaju zvezde i grčke legende, nikad nije ni čula za Sedam sestara.“ KeKe je onda shvatila da brblja pa je začutala da ne izbrblja još nešto.

„O, jesam, čula sam za Sedam sestara“, osmehnula se Meri. „Moja majka – koja se takođe zove Meri – studirala je klasičnu filologiju na univerzitetu. Stalno citira Platona i tako to.“

„I majka vam se zove Meri?“ KeKe je piljila u nju.

„Da, Meri Makdugal, isto kao i ja. Ja se zvanično zovem Meri-Kejt, mada me svi zovu Em-Kej. Nego... Imate li još neku informaciju o toj izgubljenoj sestri?“

„Da, samo jednu stvar. Imamo sliku prstena“, kazala je Krisi. Stavila je izgužvani crtež pred Meri-Kejt, na uzan pult koji ih je razdvajao. „To je prsten sa smaragdima u obliku sedmokrake zvezde i dijamantom u sredini. Izgleda da ga je Meri dobila od, ovaj, nekoga, i da on dokazuje da je ona izgubljena sestra. To je, nažalost, jedini fizički trag koji imamo.“

Meri-Kejt je pogledala u crtež i blago se namrštila.

„Vama to verovatno ništa ne znači, bolje da odemo“, promumlala je KeKe, koja se svake sekunde osećala sve nelagodnije. Uzela je list papira. „Izvinite što smo vas uznemirile i...“

„Čekajte! Mogu li još jednom da pogledam?“

KeKe se iznenađeno zapiljila u nju. „Prepoznajete ga?“

„Da, možda.“

KeKe se stomak okrenuo. Pogledala je u Krisi, pozelela da može da je uhvati za ruku i da ona utešno stisne njenu, ali još nije bila u *toj* fazi u javnosti. Čekala je dok je mlada žena pažljivije proučavala crtež.

„Ne mogu da tvrdim sa sigurnošću, ali izgleda kao jedan main prsten“, kazala je Meri-Kejt. „To jest – ako je to taj prsten – sad je moj, pošto mi ga je dala za dvadeset prvi rođendan.“

„Stvarno?“, upitala je KeKe bez daha.

„Aha, ima ga otkad znam za sebe. Nije ga nosila svaki dan, samo ponekad, u specijalnim prilikama, vadila ga je iz kutije za nakit i stavljala. Oduvek sam mislila da je lep. Vrlo je mali, znate, pa može da ga nosi samo na malom prstu, gde ne stoji kako treba, ili na domalom, na kojem su već burma i verenički prsten. Ali pošto nema izgleda da ću se u dogledno vreme veriti, a ni venčati, nije važno na kojem ga prstu ja nosim“, dodala je uz osmeh.

„Da li to onda znači da je sad kod vas?“, brzo je rekla KeKe. „Možemo li da ga pogledamo?“

„U stvari, pre nego što je pošla na put, mama me je pitala može li da ga ponese, pošto ga ja ionako retko nosim, mada je možda odlučila i da ga ne nosi... Čujte, zašto ne biste pošli sa mnom gore, u kuću?“

U tom trenutku na vratima se pojavio visok, razvijen muškarac sa akubra šeširom na glavi.

„Ćao, Dag“, kazala je Meri-Kejt. „Sve u redu?“

„Da, samo sam svratio da uzmem još boca s vodom za ekipu.“ Dag je pokazao na grupu krupnih, mišićavih ljudi koji su stajali napolju.

„Zdravo“, obratio se KeKe i Krisi kad je prišao frižideru i izvadio paket boca s vodom. „Vi ste turistkinje?“

„Aha, tako nešto. Lepo je ovde“, odgovorila je Krisi prepoznajući njegov australijski akcenat.

„Jeste, da.“

„Upravo sam krenula gore s našim gošćama“, rekla je Meri-Kejt. „Misle da sam možda u nekoj porodičnoj vezi s njima.“

„Stvarno?“ Dag se zagledao u KeKe i Krisi i namrštio se. „Pa, momci i ja ćemo jesti sledovanje tu napolju, ako ti bilo šta zatreba.“

Dag je pokazao ka okruglom drvenom stolu oko kojeg su se okupljali ljudi i sedali.

„Hvala, Dag“, odvrtila je Meri-Kejt.

On je klimnuo glavom, prodorno pogledao KeKe i Krisi, pa izašao.

„Gospode, s njima se ne treba zamerati, zar ne?“, u pola glasa je rekla KeKe zureći u ljude napolju.

„Tako je“, kazala je Meri-Kejt i iscerila se. „Ne obraćajte pažnju na Daga, on je naš upravnik imanja – samo je malo više zaštitnički nastrojen otkad su mama i moj brat Džek otputovali. Momci su u stvari sjajni. Sinoć sam večerala s njima. Hajdemo sad.“

„Stvarno možemo da sačekamo i napolju ako želite“, kazala je Kriši.

„U redu je, mada moram priznati da mi je sve ovo malo čudno. A u svakom slučaju, kao što vidite, dobro sam zaštićena.“

„Hvala“, kazala je KeKe, a Meri-Kejt je podigla deo pulta da ih pusti da prođu. Povala ih je uz strmo drveno stepenište pa hodnikom u prostranu i svetlu dnevnu sobu, gde se na jednoj strani pružao pogled na dolinu i planine, a na drugoj se nalazilo ogromno ognjište u kamenom dimnjaku.

„Izvolite, sedite, a ja idem po prsten.“

„Hvala što imate poverenja u nas“, rekla je KeKe dok je Meri-Kejt prolazila kroz sobu, ka vratima.

„Bez brige. Kazaću mom drugu Fleču da dođe i da vam pravi društvo“, odgovorila je ona.

Pošto je Meri-Kejt izašla, njih dve su sele na staru ali udobnu sofu ispred kamina, i Kriši je uhvatila KeKe za ruku i stisnula je. „Jesi li dobro?“

„Aha. Kako je draga ova devojka. Nisam sigurna da bih pustila nepoznate žene u kuću posle takve priče.“

„Da, ali ljudi u ovim krajevima su verovatno mnogo srdačniji nego u gradovima. Osim toga, kao što kaže, ima tim čuvara odmah ispred vrata.“

„Podseća me na Zvezdu, s tom plavom kosom i plavim očima.“

„Znam šta hoćeš da kažeš, već po onim slikama koje si mi pokazala, ali ne zaboravi da sve vi sestre niste u krvnom srodstvu“, naglasila je Kriši.

Vrata su se otvorila i ušao je visok, mršav muškarac u ranim dvadesetim godinama. Ispod vunene kape visila mu je duga, svetlosmeđa kosa, a u ušima je imao nekoliko srebrnih alki.

„Ćao, ja sam Fleč, drago mi je što smo se upoznali.“

Devojke su se predstavile i Fleč je seo na fotelju naspram njih.

„Dakle, Em-Kej me je poslala da se postaram da ne uperite pištolj u nju kad donese nakit“, iscerio se. „O čemu se radi?“

KeKe je prepustila Kriši da objasni, jer je ona mnogo vičnija tome.

„Znam da zvuči čudno“, završila je Kriši, „ali KeKe potiče iz čudne porodice. Mislim, *nisu* čudni osim činjenice da ih je otac sve usvojio u raznim krajevima sveta.“

„Da li znate zašto vas je sve usvojio? Mislim, iz kojih tačno razloga?“

„Nemamo pojma“, odgovorila je KeKe. Pretpostavljam da je najverovatnije bilo nasumično, onako, na putovanjima. Desilo se da mu se svaka od nas zatekla na putu, pa nas je uzeo i poneo sa sobom.“

„Shvatam. Mislim, ne shvatam, ali...“

U tom trenutku, Meri-Kejt se vratila u dnevnu sobu.

„Potražila sam i u svojoj kutiji s nakitom i u maminoj, ali prsten nije tamo. Mora da ga je ipak ponela sa sobom.“

„Koliko dugo će biti odsutna?“, upitala je KeKe.

„Pa, po onome što je rekla kad je krenula na put, 'onoliko koliko bude htela'.“ Meri-Kejt je slegla ramenima. „Tata mi je nedavno umro, pa je odlučila da krene na put po svetu i poseti sve prijatelje koje godinama nije videla, dok još može.“

„Žao mi je što vam je tata umro. Kao što smo rekle, i moj je nedavno preminuo“, kazala je KeKe.

„Hvala“, odvrtila je Meri-Kejt. „Znate, stvarno je bilo teško. Desilo se pre samo nekoliko meseci.“

„Mora da je to bio šok i za vašu mamu“, kazala je Kriši.

„O, jeste. Iako je tata imao sedamdeset tri godine, nikad ga nismo smatrali starim. Mama je dosta mlađa – napuniće šezdeset sledeće godine. Ali ni za nju nikad ne biste rekli da ima toliko godina – veoma je mladolika. Vidite, eno je tamo na slici snimljenoj prošle godine, na kojoj smo i ja, moj brat Džek i moj tata. Tata je rado govorio da mama liči na glumicu po imenu Grejs Keli.“

Kad je Meri-Kejt donela fotografiju, obe devojkice su se zagledale. Iako je mlada Meri-Kejt privlačna, starija Meri je i dalje pokazivala znake istinske lepote, premda već u kasnim pedesetim godinama života.

„Au! Ne bih joj dala više od četrdeset“, zviznula je Krisi.

„Ni ja“, kazala je KeKe. „Stvarno je... pa, prelepa je.“

„Jeste. A što je još važnije, dobra je kao čovek. Svi vole moju mamu“, kazala je Meri-Kejt uz osmeh.

„Ja mogu da potvrdim“, ubacio se Fleč. „Ona je od onih posebnih ljudi, znate. Puna topline i predusretljivosti.“

„Da, takva je i naša pomajka Ma – uz nju smo sve zadovoljne sobom“, kazala je KeKe posmatrajući ostale slike, raspoređene po polici iznad kamina. Na jednoj, crno-beloj, bila je devojkica, po svemu sudeći starija Meri, u tamnoj akademskoj odori i s kapom na glavi, i sa osmehom na licu. U pozadini su se videli kameni stubovi sa obe strane ulaza u neku velelepnu zgradu.

„I ono je tvoja mama?“ KeKe je pokazala na fotografiju.

„Da, to je snimljeno kad je diplomirala na Koledžu *Triniti* u Dablinu“, odgovorila je Meri-Kejt i klimnula glavom.

„Ona je Irkinja?“

„Aha, jeste.“

„Znači, ne znaš koliko će dugo biti u inostranstvu?“, upitala je Krisi.

„Ne znam, put je, kao što sam rekla, na neodređeno; mama je kazala da je baš zato i primamljiv, što nema roka do kojeg mora da se vrati. Mada jeste isplanirala prvih nekoliko nedelja.“

„Izvini što navaljujem, ali volele bismo da se sastanemo s njom i da je pitamo za taj prsten. Znaš li gde ti je mama sada?“, upitala je KeKe.

„Raspored je magnetom zalepljen za frižider. Idem da pogledam, ali mislim da je još na ostrvu Norfok“, rekla je Meri-Kejt izlazeći iz sobe.

„Norfok?“, namrštila se KeKe. „Zar to nije okrug u Engleskoj?“

„Jeste“, odgovorio je Fleč, „ali je isto tako i sasvim malo ostrvo u južnom Pacifiku, između Australije i Novog Zelanda. Mnogo

lepo mesto. Kad je Bridžet, najbolja prijateljica Meri-Kejtine mame, bila ovde u poseti pre nekoliko godina, zajedno su otišle tamo na izlet. Bridžet se toliko dopalo da je odlučila da se doseli iz Londona i nastani tamo.“

„Da, mama je još na ostrvu, prema njenom planu puta na frižideru“, kazala je Meri-Kejt ušavši u sobu.

„Kad će krenuti odande? I kako da stignemo tamo?“, upitala je KeKe.

„Krenuće za dva dana, ali na ostrvo se brzo stiže avionom iz Ouklanda. Mada, znam da avion ne ide svakog dana. Moramo saznati kad leti“, upozorila ih je Meri-Kejt.

„Sranje!“, promrmljala je KeKe sebi u bradu. Pogledala je u Krisi. „Sutra uveče putujemo u London. Imamo li vremena?“

„Moraćemo da imamo vremena, zar ne?“ Krisi je slegla ramenima. „Mislim, tu je, praktično u komšiluku u poređenju s putovanjem ovamo čak iz Evrope. A ako izgubljena sestra može biti identifikovana pomoću tog prstena, onda...“

„Proveriću letove za ostrvo Norfok, i iz Kvinstauna za Oukland, jer je brže leteti nego voziti“, rekao je Fleč pa ustao i prišao dugačkom drvenom trpezarijskom stolu, prekrivenom papirima, časopisima, i sa staromodnim kompjuterom s monitorom 'sa zadnjicom'. „Možda će malo potrajati jer je internet ovde slab, blago rečeno.“ Otkucao je nešto po tastaturi. „Da, trenutno nema konekcije“, uzdahnio je.

„Videla sam tvog brata na onoj fotografiji. Da li je on trenutno na Novom Zelandu?“, upitala je KeKe Meri-Kejt.

„Obično jeste, ali samo što je otputovao na jug Francuske, da nauči više o pravljenju vina.“

„Znači da će on preuzeti upravu nad plantažom?“, upitala je Krisi da razjasni.

„Da. Hej, jeste li gladne? Odavno je prošlo vreme za ručak.“

„Umiremo od gladi“, odgovorile su Krisi i KeKe uglas.

Pošto su spremili sendviče od hleba, tamošnjeg sira i suvo-mesnatih proizvoda, raščistili su prostor na trpezarijskom stolu i posedali da jedu.

„Nego, gde vas dve živite?“, upitao je Fleč.

„U gradu Alis“, odgovorila je KeKe. „Ali moj porodični dom, koji se zove Atlantida, nalazi se na obali Ženevskog jezera, u Švajcarskoj.“

„Atlantida, mitski dom Atlanta, oca Sedam sestara“, rekla je Meri-Kejt i osmehnula se. „Tvoj tata je stvarno voleo grčke legende.“

„Jeste, da. Imamo i veliki teleskop, stoji u opservatoriji na vrhu kuće. Čim smo progovorile, znale smo napamet imena svih zvezda u sazvežđima Oriona i Bika, i oko njih“, kazala je KeKe. „Iskreno rečeno, mene nije zanimalo, sve dok nisam došla u Alis i shvatila da su Sedam sestara boginje i u aboridžinskoj mitologiji. To me je navelo da se zapitam kako to da legende o njima postoje bukvalno svuda. I u majanskoj kulturi, grčkoj, japanskoj... Te sestre su poznate širom sveta.“

„I Maori imaju priče o Sestrama“, dodala je Meri-Kejt. „Oni ih ovde zovu Matariki. Svaka od njih se odlikuje nekom posebnom veštinom i darom, koje onda daju ljudima.“

„Kako je onda moguće da je svaka kultura znala za njih u drevna vremena?“, upitala je Krisi. „Mislim, nije bilo interneta, pa čak ni poštanske službe ni telefona, i kako su onda sve te legende toliko slične iako nije bilo komunikacija između ljudi?“

„Ti stvarno treba da upoznaš moju mamu“, nasmejala se Meri-Kejt. „U stanju je dugo da priča o takvim temama. Prava je riznica znanja – ne kao ja, bojim se. Mene više zaokuplja moja muzika nego filozofija.“

„Ali ličiš na mamu“, rekla je Krisi.

„Aha, ljudi to često kažu, ali zapravo sam usvojena.“

KeKe je dobacila pogled Krisi. „Opa“, kazala je. „Kao ja i moje sestre. Da li znaš gde si tačno usvojena? I ko su ti biološki roditelji?“

„Ne znam. Mama i tata su mi rekli čim sam porasla dovoljno da mogu da shvatim, ali oduvek sam osećala da je moja mama moja mama, a da je moj tata... *bio* moj tata. I kraj priče.“

„Izvini što ispitujem“, brzo je kazala KeKe. „Samo... ako si *zaista* usvojena, onda...“

„Onda bi stvarno mogla da budeš izgubljena sestra“, Krisi je dovršila rečenicu umesto nje.

„Čuj, shvatam da vaša porodica dugo traži tu osobu“, blago je kazala Meri-Kejt, „ali nikad nisam čula mamu da pominje bilo šta u vezi sa 'izgubljenom sestrom'. Znam samo da je to bilo zatvoreno usvajanje,* i da je obavljeno ovde, u Novom Zelandu. Sigurna sam da će vam mama sve to pojasniti ako stignete da je vidite.“

„Dobro.“ Fleč je ustao. „Idem da ponovo pokušam da se konektujem na internet, pa da imate neku predstavu o tome da li u naredna dvadeset četiri sata možete otputovati na ostrvo Norfok.“ Seo je za sto, ispred kompjutera.

„Da li tvoja mama ima mobilni telefon?“, upitala je Krisi.

„Ima“, odgovorila je Meri-Kejt, „ali ako želite da je pozovem, vrlo su male šanse da ima signal na Norfoku. Lepota življenja na tom ostrvu je, između ostalog, i u tome što zaostaje pedeset godina iza svega, naročito kad je u pitanju moderna tehnologija.“

„Okej, Hjustone, imamo vezu!“, uzviknuo je Fleč. „Sutra u sedam ujutru iz Kvinslenda imate avion, koji sleće u Oukland nešto pre devet. Let za Norfok je u deset pre podne, avion sleće za nešto manje od dva sata. U koje vreme imate let za Sidnej sutra uveče?“

„Oko jedanaest“, odgovorila je Krisi. „Ima li letova sa ostrva Norfok do Sidneja kasno po podne?“

„Pogledaću“, rekao je Fleč i okrenuo se monitoru.

„Čak i kad bismo stigle na vreme, imale bismo samo nekoliko sati na Norfoku“, rekla je KeKe.

„Ali ostrvo je maleno, zar ne?“, prokomentarisao je Fleč.

„Meri-Kejt, šta misliš, da li bi mogla bar da pokušaš da pozoveš majku telefonom?“, upitala je Krisi. „Mislim, stvarno bi bila muka preći ceo put da bismo otkrile da nije tamo.“

„Naravno, mogu da pokušam. A mogu da pozovem i Bridžet, prijateljicu kod koje je odsela. Mama mi je ostavila broj telefona na frižideru – idem da ga donesem pa ćemo ih zvati obe.“

* Praksa u kojoj usvojitelji i biološki roditelji nemaju informacije jedni o drugima, a podaci o detetu su u zapečaćenom dosijeu. (Prim. prev.)

„Imamo sreće!“ rekao je Fleč. „Postoji let u pet po podne sa ostrva za Sidnej. Ako sletite u dvadeset do jedanaest pre podne po vremenu u Norfoku, imaćete dovoljno vremena da se sastanete s Meri-Kejtinom mamom. Koju, uzgred budi rečeno, zovu i 'Radosna', sa dva *r* u imenu, zato što se kao mala stalno kikotała.“*

„Baš slatko“, nasmešila se Krisi.

„Nadimak koji meni nikad ne bi dali kao bebi“, promrmljala je KeKe sebi u bradu. „Elektra i ja smo bile besne, bučne sestre.“

„Upravo sam pokušala da zovem i mamu i Bridžet, ali i na mobilnom i na fiksnom telefonu javila mi se samo automatska sekretarica“, kazala je Meri-Kejt kad je ušla iz kuhinje. „Ostavila sam poruku da ćete pokušati da stupite u kontakt s mamom zbog onog prstena i da planirate da ih posetite sutra, pa će znati da dolazite ako uspeju da preslušaju poruke.“

„Dakle?“, Fleč je izvirió iza monitora i pogledao ih. „Ima tri slobodna mesta u avionima za Oukland i Norfok, a samo dva u avionu za Sidnej. Idete li ili ne?“

KeKe je pogledala u Krisi, a ova je slegla ramenima. „Pošto smo već ovde, treba bar da pokušamo da se vidimo s Meri-Kejtinom mamom, Ke.“

„Aha, u pravu si, iako se onda moramo sutra probuditi rano. Mogu li da ti dam podatke s moje kreditne kartice, Fleč, pa da rezervišiš karte? Izvini što tražim to od tebe, ali sumnjam da ćemo naći internet kafe u ovom kraju.“

„Nećete naći. Hoću, naravno, nema problema.“

„Oh, i samo još nešto: možete li da nam preporučite neko mesto ovde gde bismo mogle da prenoćimo?“, kazala je Krisi, uvek praktična.

„Naravno, ovde kod nas, u susednoj zgradi“, kazala je Meri-Kejt. „To su spavaonice za radnike, ali sigurna sam da će se naći zasebna soba. Nije ništa luksuzno – samo obični ležajevi – ali je najbliže mesto gde možete spustiti glavu.“

* Engl.: *merry* – veseo, srećan. Izgovara se isto kao i žensko ime *Mary* – Meri. (Prim. prev.)

„Beskrajno ti hvala“, kazala je Krisi. „Sad ćemo ti se skinuti s vrata. Volela bih da se malo prošetam napolju. Okolina je neverovatna.“

„Važi, samo da vam pokažem sobu i...“ Meri-Kejt je pogledala Fleča pa rekla: „Mama je ostavila pun zamrzivač, pa mogu da odmrznem zapečenu piletinu s povrćem za večeru. Hoćete li? Volela bih da čujem više o tvojoj porodici i o tome u kakvoj bi vezi mogla biti sa mnom.“

„Da, bilo bi sjajno kad bi se ispostavilo da si ti izgubljena sestra. I mnogo ti hvala što si nas pozvala“, KeKe se nasmešila. „Hvala ti što si tako gostoljubiva.“

„Tako je to na Novom Zelandu“, rekao je Fleč i slegao ramenima. „Deli se s drugima.“

„Hvala“, kazala je Krisi. „Vidimo se kasnije.“

Napolju je vazduh bio hladan i svež, a nebo tamno azurno-plavo. „Koliko je ovde drugačije nego u Australiji – podseća me na Švajcarsku zbog planina, mada je više divlje i neukrotivije“, primetila je KeKe dok su koračale jedna uz drugu pored jutara zemljišta pod vinogradima. Našle su uzanu stazu koja je vodila uz valovitu padinu, pa je rastinje, dok su hodale, postajalo sve bujnije i sve više divlje. KeKe je u prolazu trljala prstima lišće žbunja, da oslobodi prijatan zeleni miris prirode.

Čula je glasanje nepoznatih ptica sa drveća i slab žubor vode, pa je povukla Krisi sa staze ka tom zvuku. Provlačile su se kroz grmlje – još mokro od pljuska presijavalo se na suncu – sve dok nisu stale uz brz, kristalno bistar potok koji je tekao preko glatkog, sivog stenja. Dok su posmatrale viline konjice iznad njegove površine, KeKe se okrenula i osmehnula Krisi.

„Volela bih da možemo da ostanemo ovde duže“, kazala je. „Divno je, i tako spokojno.“

„Volela bih da se jednog dana vratim ovamo i istražim ove krajeve“, složila se Krisi. „Dakle... Šta misliš o tome što Meri-Kejt ne želi da zna za svoje biološke roditelje? Mislim, ti si sigurno imala sumnji kad si krenula u potragu za svojom biološkom porodicom.“

„To je drugačije.“ KeKe je sklonila bubu s lica, daščući dok su se vraćale uzbrdo od potoka. „Tata samo što je umro, Zvezda

postala čudna i daleka... Bilo mi je potrebno nešto, ili neko samo moj, znaš? Meri-Kejt i dalje ima mamu i brata koji je vole, pa verovatno ne oseća potrebu da protrese situaciju.“

Krisi je klimnula glavom pa pružila ruku ka KeKe da je povuče nazad. „Možemo li da se zaustavimo na sekundu? Bole me noge.“

Sele su na mahovinastu travu da povrate dah, a Krisi je stavila noge KeKe u krilo. U prijatnoj tišini, zurile su u dolinu, dole u kuću i terasaste vinograde s redovima loze kao jedinim znakom da ima ljudi.

„Dakle, jesmo li je našle?“, konačno je upitala KeKe.

„Znaš šta“, odvrtila je Krisi, „mislim da možda i jesmo.“

Večera s Meri-Kejt i Flečom te noći bila je veoma opuštена, i tek posle ponoći i dve boce odličnog domaćeg pino noara, KeKe i Krisi su se oprostile i izašle napolje, u susednu zgradu. Kao što je Meri-Kejt i rekla, soba je bila skromna ali imale su sve što je potrebno, uključujući i tuš i debelu vunenu ćebad da ih brani od noćne hladnoće.

„Au. U Alisu obično skidam i čaršave sa sebe jer se kupam u znoju, a ovde se skupljam pod pokrivačima“, nasmejala se KeKe. „Šta misliš o Meri-Kejt?“

„Mislim da je kul“, primetila je Krisi. „I ako se ispostavi da ti je ona izgubljena sestra, biće zabavno družiti se s njom.“

„Kazala je da ima dvadeset dve godine, što se savršeno uklapa s nama ostalima. Elektra je najmlađa, ima dvadeset šest godina. Ili možda samo gubimo vreme“, dodala je KeKe pospano. „Izvini ali oči mi se sklapaju...“

KeKe je pružila ruku sa svog ležaja. „Laku noć, mila, lepo spavaj. Sutra ustajemo rano, to je sigurno.“

4

„Probudi se, KeKe, vreme je. Još malo pa slećemo, treba da zakopčaš sigurnosni pojas.“

Krisin glas joj se probio u san, pa je KeKe otvorila oči i videla kako Krisi poseže za pojasom da je veže.

„Gde smo?“

„Oko trista metara iznad ostrva Norfok. Auuu, što je malo! Kao oni atoli u reklamama za Maldive. Gledaj dole! Zeleno je, a voda je neverovatno tirkizna. Pitam se jesu li Meri i njena prijateljica Bridžet dobile naše poruke.“

KeKe je nervozno pogledala kroz prozor. „Valjda ćemo saznati kad sletimo. Meri-Kejt je rekla da im je obema javila kad dolazimo. Nikad se ne zna, možda ćemo ih čak zateći i kako nas čekaju. O, bože, jesi li videla ono? Izgleda kao pista u moru! Mislim da ne mogu da gledam.“

Krisi je okrenula glavu dok su motori aviona urlali i letelica se spremala da sleti.

„Uf! Samo kad je gotovo“, kazala je kad je pilot snažno prikočio i avion klizio da bi na kraju stao.

S rancima na leđima, izašle su iz male letelice i zaputile se u zgradicu koja je bila terminal aerodroma ostrva Norfok. Prošle su pored male grupe ljudi iza ograde za putnike, a onda kroz carinsku kontrolu, gde je bigl njušio oko putnika koji su stigli.

„Koliko se ovo razlikuje od dolaska na australijsko kopno, zar ne?“, primetila je KeKe. „Mislim da bi nas australijski carinici radije skinuli do gole kože pre nego što nas pustite“, zakikotala se kad su izašle u malu salu u koju je ulazila ista ona grupa ljudi da dočeka svoje goste.

„Ne zaboravi da ja nikad nisam bila u situaciji da doputujem avionom u Oz, jer je ovo prvi put da sam izašla iz zemlje.“* Kriji ju je munula laktom. „Dakle, vidiš li negde ženu koja liči na Meri sa onih slika koje smo juče videle?“

Obe su prelazile pogledom po grupi ljudi, od kojih je većina našla svoje goste pa su već odlazili.

„Izgleda da nisu dobile naše poruke“, Kriji je slegla ramenima. „Bilo kako bilo, Meri-Kejt je rekla da se do Bridžetine kuće odavde stiže za samo dvadeset minuta pešačenja. Ali kojim putem?“

„Kad god nisi sigurna, idi na šalter turističkih informacija, eno tamo.“ KeKe je pokazala pokretom glave ka mladiću koji je sedeo za pultom punim propekata. Prišle su mu.

„Zdravo, izvolite?“

„Tražimo ulicu pod nazivom...“ – Kriji je izvadila parče papira iz džepa farmerki – „Hedstoun.“

„To je lako. Hedstoun je tamo, na kraju piste.“ Mladić je pokazao u daljinu. „Samo obiđite oko aerodroma pa skrenite levo. Put će vas odvesti pravo na Hedstoun roud.“

„Hvala“, rekla je KeKe.

„Da li vam je potrebno mesto za boravak? Imam nekoliko predloga“, upitao ih je.

„Ne, vraćamo se u Sidnej večeras.“

„Poseta u letu“, našalio se momak. „Nego, zašto ne ostavite rance da ne morate da ih nosite sa sobom? Ali uzmite kupaće kostime, za slučaj da poželite da se bućnete pre povratka. U okolini ima nekoliko fantastičnih plaža.“

„Hoćemo, hvala.“

Mladić im je pokazao u pravcu šaltera za karte i, na njihovo iznenađenje, mogle su odmah da se čekiraju za let za Sidnej.

* Oz je neformalni naziv za Australiju. (Prim. prev.)

„Dakle, mnogo mi se sviđa ovde“, kazala je KeKe dok je kopala po rancu da nađe kupaće kostime i peškire. „Sve je tako opušteno.“

„Lepote života na malom ostrvu“, kazala je Krisi kad su krenule. „I tako je zeleno – ono drveće je prekrasno“, pokazala je ka visokim jelama koje su stajale pred njima u redu, kao stražari.

„Zovu ih borovi Norfoka“, rekla je KeKe. „Tata je posadio nekoliko na ivici našeg vrta u Atlantidi kad sam bila mala.“

„Impresionirana sam, Ke. Nisam znala da se razumeš u botaniku.“

„Znaš da se ne razumem, ali norfočki bor je među prvim stvarima koje sam nacrtala u životu. Crtež je, naravno, bio grozan, ali Ma ga je uramila i poklonila tati za Božić. Mislim da je i danas na zidu njegove radne sobe.“

„Kul. Nego... Šta ćemo da kažemo tim ljudima kad im se pojavimo na pragu?“, upitala je Krisi.

„Isto što smo rekle i Meri-Kejt, pretpostavljam. Posle svega ovoga, samo se nadam da su kod kuće. Izmoždena sam posle ranog ustajanja i dva leta ovamo, a sad su još dva leta pred nama!“

„Znam, ali vredeće ako uspemo da upoznamo Meri i vidimo taj prsten. Šta god da se desi, stvarno moramo da se bućnemo u ovo neverovatno more pre nego što krenemo na aerodrom. To će nas razbuditi.“

Nekoliko minuta kasnije, videle su znak na kojem je pisalo *Hedstoun roud*.

„Koji je broj kuće?“

„Ne vidim nikakve brojeve“, odgovorila je KeKe dok su prolazile pored drvenih bungalova koji su svi bili okruženi besprekornim travnjacima i negovanom živom ogradom od hibiskusa istačkanih cvetovima jarkih boja.

„Kuća se zove...“ Krisi je proučavala reč na papiru koju je Meri-Kejt zapisala. „Nemam pojma kako se ovo izgovara.“

„E pa ne traži od mene da pokušavam“, nasmejala se KeKe. „Ovde su, izgleda, veoma ponosni na svoje kuće, zar ne? Ovo me malo podseća na englesko selo, sa tim savršeno pokošenim travnjacima.“

„Gledaj! Eno je.“ Krisi ju je munula laktom i pokazala ka uredno obojenoj tabli na kojoj je pisalo: *Síocháin*.

Stajale su ispred rešetke za stoku na ulazu na imanje. Bungalov se besprekorno održavao, kao i ostali, i imao je dva patuljka koji su čuvali stražu sa obe strane rešetke.

„Ova dvojica su obučena u boje irske zastave, a mislim da je i naziv kuće napisan na gelskom, pa pretpostavljam da su stanovnici kuće Irci“, kazala je Krisi dok su pažljivo prelazile preko rešetke.

„Dakle“ – KeKe je progovorila tiše dok su prilazile vratima – „ko će da govori?“

„Ti počni, a ja ću ti pomoći ako budeš imala problema“, predložila je Krisi.

„Ajmo onda“, rekla je KeKe pa pritisnula zvono, a unutra se začula melodija koja je zvučala kao irska poskočica. Niko im nije otvorio. Pošto je i četvrti put pozvonila, Krisi se okrenula ka njoj.

„A šta misliš da obiđemo oko kuće? Možda su pozadi, u vrtu, lep je dan.“

„Vredi pokušati“, KeKe je slegla ramenima pa su prošle sa strane, pored bungalova i izbile iza kuće, u dvorište s palmama na rubovima. Terasa i sto i stolice, zaštićeni tendom, bili su prazni.

„Dodavola!“, rekla je KeKe i osetila kako joj srce tone. „Nema nikoga.“

„Gledaj!“ Krisi je pokazala ka dnu dugačkog vrta, gde je neka prilika kopala ašovom. „Hajde da mu priđemo i pitamo ga, važi?“

„Dobar daaan!“, doviknula je Krisi kad su se malo približile, pa je muškarac – plećat i najverovatnije u srednjim šezdesetim – konačno podigao pogled sa parcele koja je očigledno bila povrtnjak, i mahnuo im. „Možda nas očekuje.“

„Ili je možda samo predusretljiv. Zar nisi primetila da su nam mahali i iz kola u prolazu?“, kazala je KeKe.

„Zdravo, devojke“, rekao je i naslonio se na dršku ašova kad su mu prišle. „Kako mogu da vam pomognem?“, upitao je, sa izrazitim australijskim akcentom.

„Uhm, da, zdravo. Da li, ovaj, živite ovde? Mislim, je li ovo vaša kuća?“, upitala je KeKe.

„Aha, jeste. A vi ste?“

„Ja sam KeKe, a ovo je moja prijateljica Krisi. Tražimo jednu ženu – u stvari, dve žene: jedna se zove Bridžet Dempsi, a druga Meri – ili Radosna – Makdugal. Da li poznajete neku do njih?“

„Svakako, da“, čovek je klimnuo glavom. „Naročito Bridž. Ona je moja gospoja.“

„Sjajno. Fantastično. Jesu li ovde?“

„Bojim se da nisu, devojke. Obe su otperjale u Sidnej i ostavile me samog.“

„Šalite se!“ A onda je promrmljala, obraćajući se Krisi: „Mogle smo onda pravo tamo. Merina kći Meri-Kejt kazala je da joj majka neće ići do sutra.“

„I u pravu je“, odvratio je čovek. „Meri je boravila ovde, ali iznenada se predomislila i predložila da Bridž i ona odu popodnevim avionom u Sidnej, da provedu ono što zovu 'devojačka noć' u velikom gradu i da idu u kupovinu.“

„Sranje“, kazala je KeKe. „Baš šteta, jer smo prevalile veliki put da bismo je videle, a večeras i mi krećemo u Sidnej. Da li slučajno znate koliko će Meri ostati u Sidneju?“

„Mislim da je rekla da odlazi iz Australije večeras. Treba da dočekam Bridž danas po podne.“

„Mora biti da stiže avionom kojim mi *odlazimo*“, rekla je Krisi i zakolutala očima na očajnu KeKe.

„Mogu li ja nekako da vam pomognem?“, rekao je on, skinuo šešir i izbrisao maramicom znojavo čelo.

„Hvala, ali treba nam Meri, da s njom razgovaramo“, odgovorila je KeKe.

„Hajde onda da se sklonimo s ovog jakog sunca i da sednemo na terasu. Možemo da otvorimo nekoliko limenki pa ćete mi objasniti zašto morate da se vidite s Meri. Uzgred budi rečeno, ja sam Toni“, kazao je dok su išle za njim kroz vrt, prema hladovini ispod nadstrešnice. „Idem samo po pivo pa ćemo onda popričati.“

„Izgleda kao dobar momak“, primetila je Krisi kad su sele.

„Aha, ali on nije osoba s kojom želimo da razgovaramo“, uzdahnula je KeKe.

„Evo, izvolite.“ Toni se vratio i stavio pred njih ledeno pivo. Svi su zadovoljno otpili po gutljaj. „Dakle, kakva je priča?“

KeKe je dala sve od sebe da objasni, a Krisi je dopunjavala detaljima kad je bilo potrebno.

„Bogme, strašna priča“, nasmejao se, „mada i dalje ne vidim u potpunosti vezu između Meri i tvoje porodice.“

„Ni ja, da budem iskrena, i sve više osećam da kucamo na pogrešna vrata, ali mislile smo da ipak pokušamo“, odgovorila je KeKe, izduvana i umorna.

„Meri-Kejt je ostavila poruke za svoju mamu kojima je obavestava da dolazimo. I jednu za Bridžet. Zar ih nisu primile?“, upitala je Krisi.

„Ne znam jer sam juče ceo dan bio napolju, renovirao sam kupatilo jednog svog drugara. Iskren da budem, ne znam mnogo o Meri, draga. Bridžet sam upoznao pre dve godine, kad me je zamolila da joj izgradim ovo.“ Pokazao je rukom na bungalov. „Kao dete sam s roditeljima došao iz Brizbejna, građevinar sam. Prva žena mi je umrla pre nekoliko godina, a kad se Bridžet doselila ovamo, i ona je bila slobodna. Nikad nisam mislio da ću, u ovim godinama, naći novu ženu, ali kliknuli smo od početka. Venčali smo se pre šest meseci.“ Široko se osmehnuo.

„Znači, ne poznajete Meri dugo?“

„Ne. Prvi put sam je sreo na našem venčanju.“

„Da nije vaša žena slučajno Irkinja?“, nastavila je Krisi uporno.

„Pogodile ste.“ Toni je klimnuo glavom. „Jeste, i ponosi se svojim poreklom.“

„Rečeno nam je da je i Meri poreklom iz Irske“, kazala je KeKe.

„Znam samo da su zajedno išle u školu, a potom i na univerzitet u Dublinu. Dugo nisu bile u kontaktu – dešava se, zar ne, kad se ljudi posle studija odsele? Ali sad su ponovo vrlo bliske. Jeste li za sendvič? Meni, bogme, stomak krči.“

„Ako nije problem, bilo bi fantastično“, odgovorila je KeKe brzo, pre nego što Krisi učtivo odbije. I njoj je krčalo u stomaku. „Možemo da uđemo da vam pomognemo“, dodala je.